



LIVET

Hitta hopp



”Vårt uppdrag är att hoppas, även när vi inte känner hopp”

I VÅR TID och på vår plats är känslor centrala. Det ska ”kännas rätt”, man ska ”gå på sin känsla”, bejaka ”det man känner”. Men om man inte känner något hopp? Om det känns som att allt är hopplöst? Innebär det då att det är så? För att jag känner det?

Hopplöshet är som ett virus som sprider sig i ens kropp. Man ser det inte, men det känns. Och vill det sig illa, så tar det över alla funktioner. Symptomen är känsla av meningslöshet, apati, indifferens, bortträngning, flykt. Vi drabbas alla av denna ”hopplöshetens infektion” ibland, men det finns lindring:



- *Sitt inte ensam med din känsla. Dela den med någon annan. Har du ingen annan, kom till kyrkan. Här finns massor av ”andra”.*

- *Gör något för någon annan. Hopp föds i omsorgen om ”den andra”. I församlingen finns grupper som arbetar med att bistå andra människor.*

- *Dra upp känslan i huvudet. När hopplösheten tar över, när du drunknar i din känsla – gör som Pippi Långstrump: säg till dig på skarpen!*

- *Håll fast i löftena: ”Detta tar jag till hjärtat, därför har jag hopp: Herrens nåd är det att det inte är ute med oss, ty det är inte slut med hans barmhärtighet. Den är var morgon ny, ja stor är din trofasthet”. Klagovisorna 3:21–24.*

VÅRT UPPDRAG ÄR att hoppas, även när vi inte känner hopp, för att världen ska räddas. Ensam är det svårt, men tillsammans går det. Välkommen med!

Kristin Molander, kyrkoherde



FOTO: ELLIOT ELLIOT, HENRIK SYLVÉN

Vi bär bud till er om en stor glädje!

Julkrubban är en kär tradition med gamla anor som kan se ut på många sätt. Från och med första advent finns möjlighet att se olika varianter av julkrubbor i Danderyds kyrka; liten och stor, klassisk och modern, sydamerikansk och etiopisk. I Stallet vid Sätträängskyrkan öppnas portarna till julkrubban i ”verklig” storlek söndag 1 december 14.30 med fanfar, glögg och pepparkakor!

Basar i Änglagaraget

Kafé med hembakat, tombola, lotteri med vinstdragning 13.00. Djursholms kyrkliga arbetskreter samlar till välgörande ändamål.

Tid: Lördag 30 november 11.00–14.00

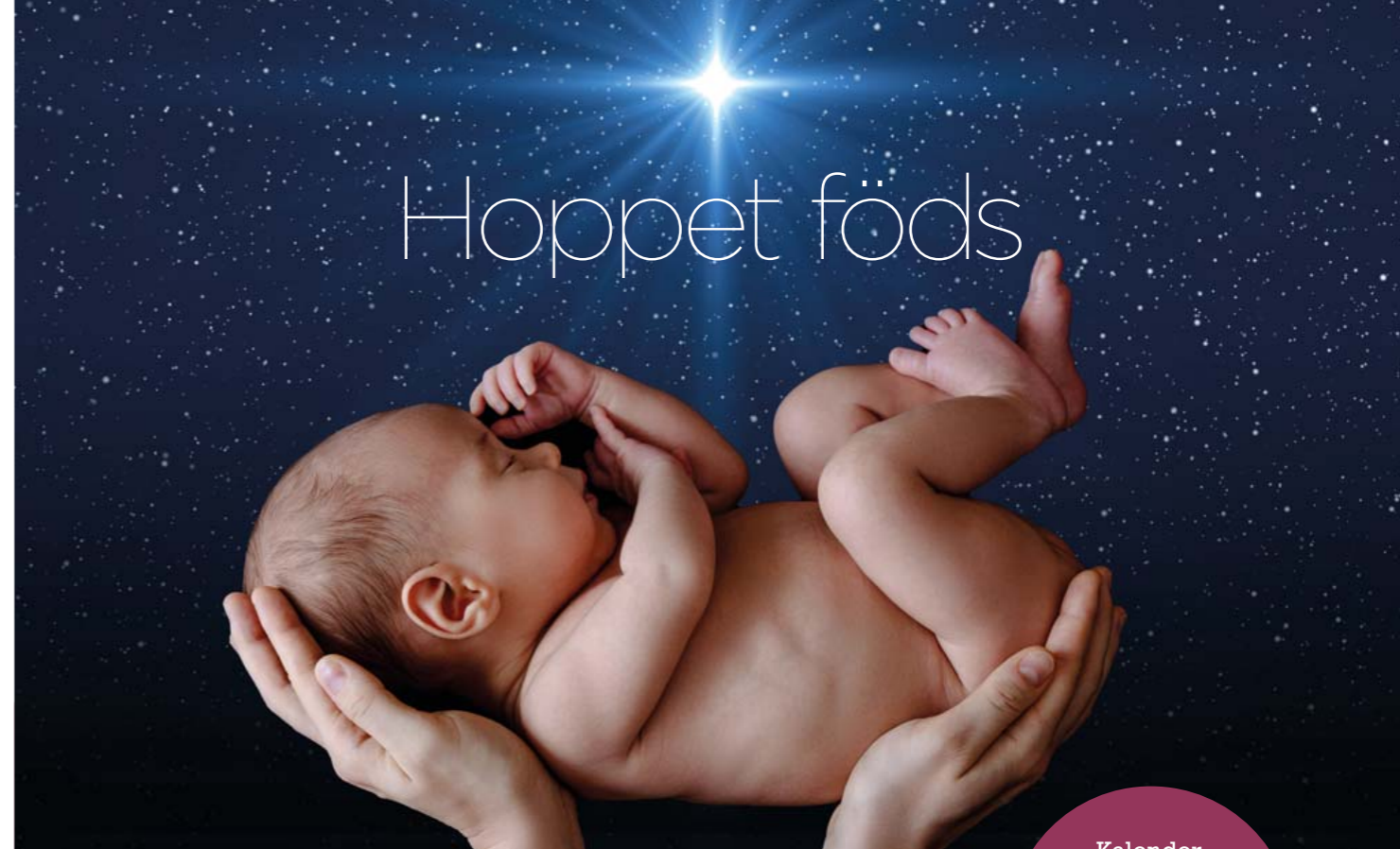
Plats: Djursholms församlingsgård

Julmarknad i Enebykyrkan

Grötfrukost, pepparkakshus, julgodis, ljus, bröd, konstlotteri, med mera. Elever från Danderyds kulturskola bjuder på adventsmusik 12.00.

Tid: Lördag 30 november 9.00–14.00

Plats: Enebykyrkan



Hoppet föds

Kalender advent och jul:



I DECEMBER FYLLS kyrkorna av advents- och julmusik, Luciafirande, musikgudstjänster, gudstjänster både i ottan, sent på natten och däremellan. På hemsidan finns kalendarier med hela programmet. Här är ett axplock och på sidan 18 hittar du musikrepertoaren inklusive Lucia.

Advent

Första ljust tänds söndag 1 december på högmässan i Danderyds kyrka 11.00. Efteråt bjuds på stort adventskyrkkaffe. Barnen sjunger in advent 16.00 och Barnens Bästa Bibel delas ut till alla barn som fyllt fem under året.

Adventsgudstjänster

Danderyds äldreboenden - och alla som vill och har möjlighet - är välkomna att fira advent mitt i veckan. Kyrkokören sjunger och efter gudstjänsten bjuds på adventsfika.

Tid: Onsdag 4/12 kl 14.00 och torsdag 5/12 kl 14.00.

Plats: Danderyds kyrka.

Mässa – den längsta natten

När året är som mörkast och natten är som längst samlas vi till mässa. Julen kan vara en komplicerad tid – den här mässan är för alla som dras mer till stillhet än till stök. För oss som kämpar, för oss som tar en dag i sänder. Efter mässan finns möjlighet till kvällsfika och samvaro i Nya Vapenhuset.

Tid: Lördag 21 december 18.30

Plats: Danderyds kyrka.

Julafton

Fira jul med mat och mys i Församlingens Hus. I samvaro föds hoppet. Alla är välkomna! Ingen anmälan eller kostnad.

Tid: Julafton 24 december 12.00–16.00

Plats: Församlingens Hus.

Julgransplundring med andakt

På Tjugondag Knut dansas julen ut! En fest för alla åldrar med dans kring granen, lekar, skinksmörgås och fiskdamm. Kvällen inleds med andakt i Danderyds kyrka.

Ingen anmälan eller kostnad.

Tid: Fredag 17 januari 17.00–20.00

Plats: Församlingens Hus.



På Hall träffar
Hanna Backman
människor som
kämpar med
otroliga bördor.

”När jag väl lärt känna
personen ifråga, kan jag
vara tydlig med att jag
har höga förväntningar och
ställer krav på honom.”

TEXT: ANNA-MARIA STAWREBERG
FOTO: ELLIOT ELLIOT

”Jag dömer inte”

Om man begått ett grovt brott och döms till livstids fängelse redan som tonåring – finns det då hopp över huvud taget? Ja! Det är Hanna Backman, fängelsepräst på Hall övertygad om.

I FYRA ÅR har Hanna Backman arbetat som fängelsepräst på anstalten Hall, där några av Sveriges farligaste män avtjänar sina straff.

Och här, innanför murarna, möter hon en helt annan verklighet än den de flesta av oss är vana vid.

– På Hall träffar jag människor som kämpar med otroliga bördor. De flesta har haft en tuff barndom, de har bott i en rad olika familjehem och litar inte på någon. De tampas med skuld- och skamkänslor och många lever under en stark hotbild, konstaterar Hanna.

Hon bestämde sig redan från början för att inte ta reda på vad personen hon möter är dömd för. För på Hall sitter inga duvungar. Här placeras man bara om man begått ett grovt brott. Och för henne som präst är det viktigt att kunna se bortanför kriminaliteten.

– Vi vill alla bli sedda och kunna känna att vi har ett värde för den vi faktiskt är. Det handlar om att bemöta en människa med respekt, förklarar Hanna.

UNDER HENNES ARBETSDAGAR på Hall håller hon gudstjänster, men hon sitter också ofta i enskilda samtal eller finns tillgänglig för en enkel fika och en vardaglig pratstund.

– Min roll är inte att döma någon. Däremot kan jag, när jag väl lärt känna personen ifråga, vara tydlig med att jag har höga förväntningar och ställer krav på honom, säger Hanna.

Det där med kravställningen är av stor betydelse, har hon märkt. För genom att ställa krav och ha höga förväntningar, visar man också att man tror på någon. Att det finns hopp.

Hon är tydlig med att hon tror på de intagnas kapacitet.

– Jag kan bli frustrerad när jag märker att någon till exempel har fina ledaregenskaper som missbrukas. Många av dem som sitter här är både verbala och kloka människor och då ligger det på mig att faktiskt ställa krav. Kontra med ”Vad väntar du på? Det är klart att du ska läsa in gymnasiekompetens”, säger Hanna.

I SAMBAND MED att gängkriminaliteten har brett ut sig har brottsligheten gått ner i åldrarna. Det innebär att Hanna träffar allt yngre intagna.

– Många av de här tonåringarna är dömda till långa straff och känner att de är helt körda. Att det inte är någon idé. Då är det min uppgift att injicera dem med kärlek och hopp och få dem att inse att det aldrig är för sent, säger Hanna. ➔



De intagna ger Hanna nya perspektiv på tillvaron.

Fängelsprästen
Hanna tror på de
intagnas förmågor
till ett framtida,
laglydigt liv.

IN GOD WE TRUST

► För faktum är att hon tror att det finns hopp för varenda en av de intagna.
– Många är otroligt starka personer. Däremot har de ofta stor våldskapacitet och kort stubin på grund av oförmåga att hantera känslor. Lägg därtill en grundläggande känsla av otrygghet och dålig självkänsla och bilden blir mer begriplig.

NEJ, HON VET inte i förväg vilket brott personen har dömts för. Men det är mer regel än undantag att den hon möter

snabbt öppnar sig för henne och berättar, även om hon inte ställt frågan.
– Jag tror att det har med den absoluta tystnadsplikten att göra. De vågar släppa fasaden och den hårda ytan gentemot mig och vi kan ha ett öppet samtal.

Kanske har det med respekten gentemot kyrkan att göra, funderar Hanna. För även om långtifrån alla är troende eller kristna finns det en respekt gentemot heligheten, oavsett religion.

Hanna ger ett exempel från gårdagen

för att illustrera det hon nyss sagt.

– När jag gick in på avdelningen och frågade om de ville ha gudstjänst visste jag att det skulle konkurrera med de intagnas träningstid. Den enda timmen i veckan de har möjlighet att träna.

Trots det blev det lilla kapellet fullt. Mest av muslimer.

– Det var en total stillhet. En sån frid och tystnad. Då händer något som knappt kan beskrivas med ord. Det är en helande känsla. Att få vara med om det är en ynnest. ◆

TEXT: ANNA-MARIA STAWREBERG

FOTO: JOHAN ERICSON

Samla på hopp

I en värld av osäkerhet är hopp viktigare än någonsin, menar Mika Wallander. För det finns ljuspunkter och det är dem hon fokuserar på. Såväl i rollen som präst som när det gäller hennes egen bakgrund som adopterad.

MIKA WALLANDERS FÖRSTA minnen är mörka. Hemska och skrämmande. Gång på gång har de fått henne att vakna kallsvettig med bultande hjärta. Mardrömmarna om beväpnade och hotfulla män som slitit henne ur famnen på en förtvivlad och skräckslagen kvinna.

Kanske är det hennes biologiska mamma, den kvinna som Mika kallar för sin landsmoder.

Mika vet inte. Mika vet bara att hon föddes i Mumbai och att hon tillbringade sitt första år i livet tillsammans med sin biologiska mamma, och att hon sedan lämnades till ett barnhem.

Och hon vet att hon adopterades som tvååring, och att hon växte upp i en trygg och kärleksfull familj omgiven av vuxna som älskade henne.

Men de där mardrömmarna fortsatte att komma. Och precis som många andra började hon i tonåren grubbla på sin bakgrund. Som vuxen bestämde hon sig för att ta reda på så mycket som möjligt om sina första år i livet.

DETTA RESULTERADE I en återresa till Indien och barnhemmet hon lämnats till. Sedan tog det stopp. Sin biologiska mamma lyckades Mika inte hitta. Inte heller några biologiska släktingar.

Men kroppsminnena fanns kvar. En stark känsla av att ha varit älskad redan från födseln.

– Jag vet att jag levde tillsammans med min biologiska mamma under mitt första år, och att hon gav mig ett namn, Shilpa. Utifrån det förstår jag att hon älskade mig och verkligen ville ta hand om mig. Annars skulle jag inte fått ett namn, säger Mika.

Det finns fler tecken i pusslet som Mika lagt om sin bakgrund. Hålen i öronen som hon hade när hon kom till Sverige. En tydlig signal om att det fanns någon som ville henne väl. För om hon hade varit ett oälskat och oönskat barn hade ingen tagit sig tid att ge henne hålen i örsnibbarna.

I somras kom Mika Wallanders bok *Tjuvarnas marknad* ut. I den skriver hon vackert om de där små hålen:

”SMÅ FLICKOR I Indien brukar enligt tradition få hål i öronen, vilket visar att de är önskade och att de hör till. Min landsmoder behöll mig och hade ingen tanke på att vi inte skulle vara tillsammans för alltid. Hon tänkte helt enkelt att jag också skulle få finnas och få bära örhängen. Svårare än så är det inte. Därför har de små hålen en stor betydelse för mig. De är ett tecken på kärlek. Två hål i öronen, tomhet att fylla med innehåll. Och ur tomhet kan



Mika Wallander

vad som helst hända – liv kan växa fram.”

Hon känner det starkt inom sig. Än starkare blev övertygelsen om landsmoderns kärlek när Mika själv blev förälder. För Mika hade ju själv förmågan att älska och knyta an till sina barn. Om hennes första år i livet varit otrygga hade det troligen inte känts så självklart, resonerar hon.

Den här övertygelsen har gett henne hopp och en grundtrygghet. Att spekulera ►

”Hur mitt liv varit om jag inte hade adopterats, det kommer jag aldrig att få veta.”

kring motsatsen, att älta det faktum att hon separerats från sin biologiska mamma är kontraproduktivt och leder ingen vart.

– Jag har landat i en acceptans. Det går inte att påverka det som varit. Jag vet inte hur mitt liv varit om jag inte hade adopterats, och det kommer jag aldrig att få veta.

HON HAR, PRECIS som vi andra, följt debatten där adopterade trätt fram offentligt och berättat om hur dåligt de mått på grund av oegentligheter kring adoptionen och om det faktum att de flyttats från sitt ursprungsland. Men hon säger också att det är viktigt att påminna sig om att livet inte alltid är enkelt. Oavsett om man är adopterad eller inte.

– Och kanske handlar det dåliga måendet hos många adopterade inte alltid, om det faktum att de har adopterats. Kanske är det helt enkelt livet, funderar hon.

Mika är präst och har jobbat som kyrkoherde i Roslagens östra pastorat i åtta år. Numera jobbar hon bland annat med beredskapsfrågor i Uppsala stift. Bägge rollerna handlar till stor del om att förmedla hopp och ljus. Många gånger i livets mörka stunder. I tider av rädsla, sorg och fruktan.

Då och då får hon frågor om hur man ska kunna hitta hopp i den turbulenta värld vi lever i. Om det ens är någon idé att hoppas.

Det är det, säger hon.

– Jag brukar säga att det handlar om att se på vad vi faktiskt kan påverka: Att leva ett så fredligt liv som möjligt, men också att ta vara på ljusglimtarna som finns där. Att samla på hopp, helt enkelt. ♦



Det välbekanta ger en trygghet.

TEXT: ANNA-MARIA STAWREBERG

FOTO: ELLIOT ELLIOT

Små glädjeämnen

De små ljuspunkterna gör livet värt att leva. Inte de storslagna äventyren. Det blir tydligt på seniorboendet Storkalmar i Djursholm. Och för personalen är det de boendes tacksamhet som gör att de orkar med en stundtals tung vardag.

DET RÅDER FÖRMIDDAGSLUGN på Storkalmars seniorboende i Djursholm. I de två köken sitter boende och dricker elvakaffe. Ur en radio strömmar musik på låg volym.

En stor tavla i hallen utanför köket visar veckans aktiviteter: Om ett par timmar är det musikuppträdande. I morgon står korsord på agendan.

Wilma Eliasson, som är aktivitetsansvarig, visar in i det soliga lilla allrummet.

– Här har vi ett piano som en av våra boende gärna spelar på, förklarar hon.

Wilma ansvarar för att hitta på sysslor åt de som bor på Storkalmar. De 16 männen och kvinnorna har alla olika bakgrund och intressen. Det enda de har gemensamt är att de har demens.

– Det faktum att våra boende har demens ställer särskilda krav på verksamheten, säger undersköterskan Yohannes Abraham.

Vissa av dem kan inte kommunicera med ord längre. Andra, som damen inne i köket som precis avslutat sitt förmiddagskaffe, kan recitera långa textstycken ur vackra dikter.

Och det finns ytterligare något gemensamt för de som vistas på Storkalmar. Det här är deras sista boende.

Desto större anledning att göra så mycket som möjligt av deras tillvaro.

– För oss i personalen är det extra viktigt att fokusera på de där små ljuspunkterna som livet faktiskt består av, säger Margareta Ingvaldsson, som är sjuksköterska på Storkalmar.

WILMA OCH YOHANNES håller med. För här är det inte stora äventyr som man längtar efter. Det är det invanda, trygga. Ibland, men inte alltid, med inslag av nostalgi, något som kan väcka minnen från ungdomen.

”När det är tungt kan ett skratt oss emellan lätta upp stämningen”

Exempel på de där små ljuspunkterna kan vara doften av nybakt sockerkaka. En välkänd melodi under ett av de regelbundna musikuppträdandena. En kopp kaffe i solskenet eller en stund med färgpennor och papper under tisdagarnas målaraktivitet.

Också för personalen spelar de här stunderna roll. För visst kan det kännas tungt att arbeta på ett ställe som man vet är den sista anhalten.

– Men att få vara med och förgylla de boendes vardag ger en stor tillfredsställelse. När jag till exempel har varit på promenad med någon av våra boende och efteråt får se hur glad och tacksam hon eller han är, den känslan betyder mycket. Då känner jag att jag verkligen gör skillnad, säger Wilma.

I HALLEN UTANFÖR köket hänger en tavla med fotografier på alla. Intill vissa av bilderna sitter en begravningsannons. För så är det. Döden är en del av livet, och alla i personalen har varit med om att någon boende har gått bort.

– Självklart finns det en sorg också hos oss i personalen när någon dör. Men tack och lov hinner vi förbereda oss mentalt, säger Margareta.

Yohannes håller med. Alla vet att det finns ett naturligt slut på livet på Storkalmar.

– Där spelar kollegerna stor roll. Jag har fina kolleger och vi stöttar varandra när det känns extra tungt.

De är alla tre ense om att deras jobb är meningsfullt. Såväl för dem själva som för de boende och deras anhöriga.

– Och ibland, när det är extra tungt, då kan faktiskt ett skratt oss emellan lätta upp stämningen, säger Margareta. ♦

Hopp, trots allt

En personlig betraktelse av Jenny Wahren



Hur framtiden utvecklar sig är inte avgjort.

TEXT: JENNY WAHREN
FOTO: ELLIOT ELLIOT

JAG ÄR I grunden dåligt rustad för nyhetsflödet om klimatkris, krig, mera krig och svältande, sprängda barn i Gaza. Jag vill inte värja mig. Och där någonstans i grubbelmörkret när mänsklighetens ödesutmaningar ter sig monumentala, viskar hjärtat ändå försiktigt om hopp.

Just den globala uppvärmningen och hur människor försöker samarbeta för att begränsa effekterna av den sätter fingret på hur vi reagerar när vi ställs inför kraftigt motstånd utan enkla lösningar. Och nyhetsflödet är en perfekt grogrund för att helt tappa hoppet.

I somras uppmätte EU:s klimattjänst Copernikus den högsta temperaturen någonsin på jorden. Medan Centraleuropa låg under vatten i omfattande översvämningar ledde hettan till skogsbränder i Grekland. Forskare menar att var fjärde människa på jorden utsattes för hälsofarlig värme under sommaren 2024. Samtidigt skriver FN:s klimatforskningspanel, IPCC, i sin senaste rapport att de globala framstegen för att mildra klimatförändringarna fortfarande är "bedrävligt ur spår".

NÄVÄL, VISKAR HJÄRTAT, det finns hopp.

Nog finns det faktiska framsteg att peka på. Svåra förhandlingar som lyckats och lett till mål som sedan uppnåtts. Exempelvis är IPCC relativt eniga om att uppvärmningen hotar vår framtida tillvaro på jorden. Sedan klimatmötet i Paris 2015 finns därför ett gemensamt mål: att begränsa uppvärmningen till långt under två grader. Och vi har börjat se resultat. De globala investeringarna i hållbara energislag har ökat markant och ser i år ut att nå 2 biljoner dollar (2 000 miljarder). Det är ungefär dubbelt så mycket som

investeras i fossila bränslen. En annan fin utveckling är att Kina, ensamt ansvarigt för nästan 30 procent av världens utsläpp, för första gången ser ut att minska sina utsläpp av växthusgaser under 2024.

Inga av dessa framsteg hade uppstått spontant om man på 1990-talet lyssnat på dystoperna och tänkt att det inte är någon idé att försöka. Istället fanns tillräckligt mycket hopp för att samarbeten skulle inledas.

KANSKE ÄR DET viktigaste framsteget att klimatdebatten inte längre bara förs bland politiker, journalister, miljöorganisationer och forskare, utan också vid skolor och middagsbord världen över. Och det är här någonstans hjärtats viskningar om hopp börjar bli mer högljudda.

Hoppet att fler medvetna människor ska lyckas omvandla framtidsoron till ledarskap. För hur framtiden utvecklar sig



Jenny Wahren är körsångare i Danderyd Gospel och med i församlingens samtalsgrupp – Katekumenatet.

”Kommer vi att klara 1,5-gradersmålet? Möjligen inte. Vi jobbar på ändå. Vi måste minnas att uppgiften är monumental. Inte omöjlig.”

hänger ihop med hur vi lyckas leda oss själva dit. Att inte lyssna på dem som hävdar att det inte går, att det är för sent. Att välja att ta små steg ändå. Att se monumentala utmaningar och agera utan att ha hela lösningen.

KANSKE VÅGAR DEN som har en rimlig vision för en hållbar framtid ta ett steg fram och leda. Och vem vet? Riktigt bra dagar vågar jag hoppas att ledare som saknar visioner tar ett steg tillbaka.

Men kommer vi att klara 1,5-gradersmålet? Det kan vi inte veta, vi jobbar på ändå. Vi måste minnas att uppgiften är monumental. Inte omöjlig.

En uppskattad professor i statsvetenskap kallade min ståndpunkt i en debatt en gång för "naivitetsens sista darrande utpost". Det sved lite just där och då, men med åren har det blivit en hedersbetygelse. Jag tror på mänsklig förmåga.





Simon Häggström,
polis och författare:

”Ljus krävs för
att orka med
allt mörker”

TEXT: KRISTINA LINDH
FOTO: HÅKAN ELOFSSON

Utan hopp hade det inte gått. Det säger Simon Häggström, polisen som ägnat sin karriär åt en av samhällets allra mörkaste zoner: handeln med kvinnors kroppar.

HAN ÄR ETT bekant ansikte i Danderyd. Åtminstone bland de unga: varje år får 3:orna i Danderyds gymnasium lyssna till en föreläsning av Simon Häggström.

– Där när jag killarna, säger han.

Det är då han brukar säga: ”Statistiskt sett kommer två av er någon gång att köpa sex”.

En annan kategori i området får också besök, om än långtifrån lika publikt. Det handlar om de sexköpande vuxna männen. Danderydspapporna med villa, karriär och ovetande familj.

När Simon Häggström och hans kolleger knackar på rasar allt.

– Sexköpare finns i alla grupper, rik som fattig. Sedan är det inte säkert att vi knackar på i bostaden, kanske tar vi dem inne i stan just när de ska köpa.

Att chockade anhöriga hör av sig är inte helt ovanligt. För en tid sedan kontaktades han av en pojke i gymnasieåldern. Simon Häggström hade tidigare gripit hans pappa för sexköp. Pojken sa: ”Hela mitt liv gick i kras. Den pappa som jag sett upp till sedan jag var liten, han finns inte kvar”.

– När vi pratar prostitution pratar vi om männen som utnyttjar och kvinnorna som

utnyttjas. Sällan talar vi om hur anhöriga drabbas, vilket svek den sexköpande mannen begår mot dem han älskar.

DET ÄR SEXTON år sedan Simon Häggström började jobba med prostitutionsfrågor. Idag är han en av poliskårens mest uppmärksammade röster i kampen mot sexköp och trafficking. Sedan åtta år är han också författare av fackböcker och romaner på samma tema. Sex böcker har det blivit hittills. Via instagram lyfter Simon Häggström scener från sin vardag och går i polemik mot dem han inte håller med.

Som Leif GW Persson.

– Han tycker att man bör kriminalisera även den som säljer sex. En grupp som redan ligger på botten – ska också staten komma och sparka på dem? Vi kan kriminalisera att män tar sig rätten att köpa övergrepp men vi kan inte kriminalisera bort det faktum att de här kvinnorna befinner sig i extrem fattigdom. Det enda som skulle hända är att verksamheten trycks under jord. Och hur ska vi då få fast hallickarna?

KLOCKAN ÄR ELVA på förmiddagen. Simon Häggström sitter nyduschad på caféet i Mörby Centrum. Han jobbade natt och har just stigit upp. Medan borden runt omkring skiftar gäster, beskriver han den handel med kvinnors kroppar som pågår varje sekund, dygnet runt – jorden runt. ➤

Sexköparna finns
överallt, i alla grupper,
säger Simon Häggström

”När man är på botten blir tron det enda man har.”

➔ Han möter den i nätets undervegetation, längs gatorna i city och på skitiga förortsmadrasser. Flickor som lockats hit med löftet om ett bättre liv men som väl på svensk mark tvingats lämna ifrån sig både pass och autonomi.

Ändå tycker han inte att det är ett dugg konstigt att ha blivit inbokad för en intervju om hopp.

– Självklart finns det ett slags hopp även i detta. Om jag inte haft någon form av ljus att binda upp allt mörker på hade jag aldrig orkat.

Hoppet ser ut på olika sätt.

Det finns till exempel i den nya generationens poliser. Som ung i yrket blev Simon Häggström ifrågasatt, skulle han verkligen jobba med ”det där”? Arbete kring rån, mord och narkotika var det som hade status.

– Förr behövde jag utbilda mina kolleger kring utsatthet för att de skulle förstå att de här kvinnorna inte ligger med tio män om dagen för att de tycker att det är kul. Den typen av föredrag behöver jag inte längre ha. De unga poliserna förstår utsattheten. De har vuxit upp med sexköpslagen, vilket visar hur viktig den har varit för att skapa en ny norm.

HOPP FINNS PARADOXALT också bland de utsatta. De flesta av kvinnorna han möter kommer från Colombia, Ukraina, Ryssland, Rumänien – länder med stark katolsk eller ortodox prägel.

Majoriteten av kvinnorna har en djup tro.

– När man är på botten blir tron det enda man har. Hopp blir synonymt med tron på att Gud ska hjälpa genom det svåra, ett hopp om att det någon gång kommer bli bra.

Och så är det hans eget hopp. Det som ligger i det faktum att polisen faktiskt

fångar sexköpare och räddar kvinnor. Som titeln i hans senaste bok *Den hundrade kvinnan* anger, rör det sig om en liten minoritet. Men det sker, och det är det viktiga.

Utöver det finns ett hopp av mer personlig karaktär. Även det handlar om tro. Simon Häggströms pappa var pastor, uppväxten formades av föräldrarnas värderingar och uppmuntran.

– Jag såg vilket positivt inslag tro kan vara i en människas liv. Jag har den själv, men har valt att gå min egen väg. Jag kan ärligt säga att hade jag inte haft någon tro hade jag inte klarat av att jobba med detta. I Sverige är det lite konstigt att säga sådana här saker, men någonstans lever jag med övertygelsen att de här kvinnorna en dag, om inte i detta livet så i nästa, kommer att få upprättelse.

PROBLEMENS LISTA DÅ? Även den bör skrivas. Inte för att frossa i eländesskildringar utan för att sortera vad som behöver förändras.

Fattigdomen har Simon Häggström redan berört. Den rör ingen enskild polistjänsteman på.

Men det finns en annan och kanske än mer central fråga, menar han.

– Den grundläggande orsaken till prostitution är att vi har män som utnyttjar sina privilegier genom att förgripa sig på kvinnor.

Simon Häggström har suttit med tusentals män genom åren. Han säger att det är skrämmande att höra hur många män resonerar.

– Det samtycke som vi pratar så mycket om i Sverige, det existerar inte för de här männen. Eller det existerar på det sättet att de tror att det sker ett samtycke för att de betalar.

SIMON HÄGGSTRÖM

Ålder: 42 år

Bor: I Stockholm

Gör: Författare och kriminalinspektör i Prostitutionsgruppen vid Norrmalms-polisen i Stockholm.

Senaste roman: ”Den hundrade kvinnan” (2023)

Om föräldrarna: ”Mamma och pappa gav mig frihet och kom aldrig med pekpinna. De var samtidigt tydliga med att tron var viktig i deras liv och att de ville leva enligt den. Jag såg vilket positivt inslag tron kan vara i en människas liv.”

Om skuld och skam: ”En av de absolut vanligaste fördomarna jag möter är att kvinnorna kommer från länder där det är accepterat att som ung kvinna åka utomlands och sälja sin kropp. Det är helt fel. Kvinnor som säljer sex är fyllda av skuld och skam och skulle bli helt stigmatiserade i sitt hemland om det blev känt vad de gör”

Om Jesus: ”Hade Jesus gått på jorden idag hade han med största sannolikhet inte suttit i kyrkan. Han hade varit på Malmkillnadsgatan, på Plattan och i våra förorter.”



Simon Häggström tror. Också på människans förmåga.

Tyst kan Simon Häggström tänka: ”Det här är en kvinna som aldrig någonsin hade hoppat i säng med dig om hon inte varit beroende av att få de här pengarna”.

– Vi som jobbar med det här ser ju att det är uppenbart att man förhandlar bort samtycke. Så fort pengar är inblandade uppstår ett snedvridet maktförhållande.

Simon Häggström säger att han har fått revidera hela sin syn på manlighet.

Jobbet har samtidigt gjort honom mer nyanserad, förklarar han. Livet är inte så svartvitt som han trodde tidigare. Framför allt är det ett lotteri vet han nu.

SJÄLV DROG SIMON Häggström en vinstlott och blev adopterad av två kärleksfulla föräldrar i Sverige. Om inte det hade hänt hade han förmodligen gått under i slummen i Bangalore i Indien, där han föddes. Om han dessutom hade fötts som flicka hade han troligtvis utsatts för sexuella övergrepp, en vanlig bakgrund för kvinnor som fastnat i prostitution.

Och ja, även de sexköpande männen måste betraktas med nyans. När Simon Häggström föreläser brukar han säga: ”De här männen är inga monster”. Formuleringen kan väcka starka reaktioner från publiken.

– Det beror på att vi vill hålla det utanför våra egna liv. Jag förklarar att en sexköpande man kan vara en jättebra pappa och en ansvarsfull chef. För många är den tanken skrämmande.

Det hindrar förstås inte att det finns sexköpare som har en rakt igenom risig människosyn, konstaterar Simon Häggström.

EN AV ALLA jobbnätter har passerat. Som vanligt har arbetspasset börjat med internetspaning. Det innebär att Simon Häggström och hans kolleger scannar av prostitutionsforum. Vilka kvinnor har tillkommit? Hur ser annonserna ut? Han är bekant med varningslamporna, som när en kvinna annonserar att hon ställer upp

på analsex utan kondom. Sannolikheten för att det skulle vara frivilligt är minimal.

På de sexton år som gått sedan han började har prostitutionsscenen förändrats enormt, säger han. Marknaden där personer själva säljer pornografiskt material på sajter som Onlyfans har exploderat. De kriminella nätverken har blivit svårare att få fast. Förr kunde hallickarna bo i rummet bredvid, idag sitter de hundratals mil bort och fjärrstyr kvinnorna via mobiler.

I kyrkan finns uttrycket ”Älska syndaren men hata synden”. Hur funkar den principen när man står framför en hallick?

– Det har funnits gånger då jag velat göra både det ena och andra med männen jag har framför mig. Men jag och mina kolleger är statliga tjänstemän, vi har lagstiftning och objektivitetskrav att förhålla oss till. Det kan låta kliniskt men är väldigt skönt. Det fungerar som ett skydd. ♦



Vill du döpa ditt barn?
Eller vill du själv bli döpt?
Dopet är en fest för livet och
en lika fin tradition oavsett
om den som
döps är
gammal
eller ung.



FOTO: MAGNUS RÖNÖN

Drop-in dop i Danderyds kyrka

DOPET ÄR FÖR ALLA och därför bjuder vi in till drop-in dop för alla åldrar; små bebisar, skolbarn, ungdomar och vuxna. Det är ett enkelt alternativ som inte kräver så mycket praktiska förberedelser, men blir stämningsfullt och personligt. Vi ordnar präst, musiker, lokal och fika. Kom som ni är, dopklänning till de minsta finns att låna om man vill.

Före varje dop hålls ett dopsamtal

med prästen på plats, där även faddrar kan vara med. Liksom vid andra dop kostar inte ett drop-in-dop någonting. Det finns inget krav på dopklänning eller dopdräkt utan går lika bra att bli döpt i vanliga kläder. Några saker behöver man tänka på i förväg. Om den som ska döpas är under 18 år behövs barnets personnummer och undertecknat samtycke från vårdnadshavare som inte är med vid dopet och samtliga

vårdnadshavares legitimation.

Den som vill döpas som vuxen ska ta med sin legitimation. Om ni inte är folkbokförda i Sverige, eller saknar personnummer, tala med prästen i förväg. ♦

Tid: lördag 23 november 10.00–14.00

Plats: Danderyds kyrka

Kontakt: randi.guldstrand@svenskakyrkan.se

Sprid ljus i mörkret

I natt vaknar miljontals människor till ljudet av krig och konflikt. **Swisha din gåva för fred till 900 1223.**



90 KONTO SVENSK INSAMLINGS KONTROLL

tryggt givande givningsverket

act
Svenska kyrkan

För små och stora

Baby-café med sångstund

Vi sjunger, leker, samtalar om livet och fikar. Ta med din bebis och kom. Ingen anmälan eller avgift.

Tid: torsdagar drop-in 10.00–12.00, start 16 januari.

Plats: Församlingens Hus.

Kontakt: maria.gibbs.persson@svenskakyrkan.se

Tac-o-lov

Fredagsmys för alla åldrar. Kom direkt från jobb, fritids eller förskola till en kväll med taco-middag, gudstjänst, lek och pyssel. Gudstjänsten är anpassad för barn med spring i benen. Ingen anmälan eller avgift.

Tid: fredagarna 21 februari, 21 mars, 25 april och 23 maj kl 17.00–19.00.

Plats: Församlingens Hus.

Kontakt: maria.gibbs.persson@svenskakyrkan.se

Söndagsklubben

Barn som vill vara med i Söndagsklubben deltar först en stund inne i kyrkan på högmässan. Sedan går barnen ut tillsammans med ledarna till "Nya vapenhuset" och pysslar utifrån dagens tema. Småbarn i förälders sällskap.

Tid: söndagar 11.00, start 12 januari.

Plats: Danderyds kyrka.

Onsdagar tillsammans

After School i Församlingens Hus

Tid: 16.00, start 15 januari.

Kvällsmässa i Danderyds kyrka

Tid: 18.30, start 8 januari.

Ungdomskväll

I Församlingens Hus med fika, häng och program.

Tid: 19.00–21.30, start 15 januari.

Samtalsgrupper – se Träna själen.

Träna själen

Meditation och retreat

Danderyds församling anordnar flera retreatar och meditationer under vintern och våren. Vi delar tystnad och bön och det finns möjlighet till samtal.

Kristen djupmeditation

Varannan torsdag finns möjlighet att meditera under valven i Danderyds kyrka.

Tid: 18.30. Start torsdag 6 februari.

Heldagsretreater

i Sätträängskyrkan

Lördagarna 22/2, 29/3, 26/4.

Kostnad: 200 kr (inkl. mat och fika).

ninna.birkhoff@svenskakyrkan.se

Existentiell salong

En plats för djupgående diskussioner, reflektion och gemenskap. Till samtalen bjuder vi in både unga och gamla, experter och alla som vill vara med.

Tid: 19.15–20.45, onsdagarna 12 februari, 12 mars, 9 april och 7 maj.

Plats: Församlingens Hus.

Kontakt: henrik.h.mattsson@svenskakyrkan.se

Söndagsskola för vuxna

Efter högmässan vid kyrkkaffet träffas vi för ett samtal om tro och liv. Vi delar tankar utifrån söndagens texter. Samtalet leds av en präst, diakon eller församlingspedagog.

Tid: söndagar 12.30–13.30, start 12 januari. Plats: Församlingens Hus.

Bibeln och livet

Vad kan Bibeln lära oss om livet idag? Hur kan Bibeln hjälpa oss att leva? Öppet forum med plats för både tro och tvivel. Prästen Ola Whistler Sahlén leder samtalen.

Tid: 19.15–20.45, varannan onsdag, start 22 januari.

Plats: Församlingens Hus.

Kontakt: ola.sahlen@svenskakyrkan.se

Konstutställning

Far & dotter – färg, rum, djup

Vedic Art målning på Öland från sommaren 2024 av Staffan Hellgren och Selma Höjlund Hellgren

Vernissage

söndag 8 december.

Tid: 13.00–16.00.

Plats: Församlingens Hus.

Visas
25 november
till 7 januari



Torsdagsfrukost

Mötesplatsen för dig som vill äta en god frukost tillsammans med andra. Kom förbi under morgonpromenaden eller på väg till jobbet!

Tid: torsdagar 09.00–10.30, start 16 januari.

Plats: Församlingens Hus.



Danderyd
Gospel under
ledning av
Sabina Lilja.



Luciatåg
i lunch-
rusningen.

FOTO: HENRIK SYLVÉN, KERSTIN EVÉN

Popup-Luciatåg!
Danderyds församlings
medarbetare lussar i
Mörby Centrum, plan 3,
fredag 13 december
kl 12.00.

Musik i Danderyds kyrka

Lydnad – för att världen ska räddas

Söndag

24 november 16.00

Kardinal och biskop Anders Arborelius besöker Danderyds kyrka för ett samtal med Kristin Molander. Kören VocAlice sjunger. Efteråt är det bokmingel med bubbel och snacks i Församlingens Hus.



Anders
Arborelius.

Barnen sjunger in advent

Söndag 1 december 16.00

Gosskörens aspiranter, Mariakören, Flickkörlek, Ludvig Gawell, elbas, Anders Ölund, orgel, Kerstin Evén, dirigent. Randi Guldstrand, präst. Barnens Bästa Bibel till alla 5-åringar.

Luciagudstjänst

Söndag 15 december 16.00

Luciagudstjänst med "A Ceremony of Carols". Ceciliakören, VocAlice, Johanna Ander Ljung, harpa, Sabina Lilja, piano, Kerstin Evén, dirigent. Kristin Molander, präst.

Vi sjunger in julen

Söndag 22 december 16.00

Sjung våra älskade julpsalmer och lyssna till julens sånger! Musikkudstjänst med Danderyds kyrkokör, Erik Sunnerstam, flöjt, Anders Ölund, orgel, Maria Resare, dirigent. Katja Stroeven, präst.

Gospelmässa Joy to the world!

Annandag jul 26 december 16.00

Gospelkören sjunger om hopp, fred och kärlek i vintermörkret. Sabina Lilja, dirigent. Kompband. Ninna Birkoff, Chris Segerholm, präster.

Musikkudstjänst på Trettondagen

Trettondagen 6 januari 16.00

Sång av Danderyds kyrkokör. Maria Resare, orgel och piano. Katja Stroeven, präst.

Tid för Guds fred!

Söndag 25 januari 16.00

Ekumenisk gudstjänst, Emma Audas predikar, körsång. Kristin Molander, präst. Buffé och föredrag av Patrik Hagman "Riket inom räckhåll".

Lunchmusik med soppa

Musikkudstund i Danderyds kyrka varannan tisdag 12.00.

Efteråt serveras soppa i Församlingens Hus. Fri entré.

19 nov Maria Resare, fransk orgelmusik.

3 dec Agnes Auer, adventssånger, Anders Ölund, piano, orgel.

17 dec Anders Ölund, julmusik på orgel.

14 jan Johanna Ander Ljung, harpa.

28 jan Eva Maria Hux, cello, Anders Ölund, orgel, piano.

11 feb Magnus Grönlund, gitarr.

25 feb Anders Ölund, svensk orgelmusik.



TIDNINGEN LIVET

Utgiven av Svenska kyrkan,
Danderyds församling.

Redaktion

Kristin Molander, kyrkoherde
kristin.molander@svenskakyrkan.se

Anna-Maria Stawreberg
anna-maria@stawreberg.se

Brita Sylvé
brita.sylvén@svenskakyrkan.se

Ola Whistler Sahlén
ola.sahlen@svenskakyrkan.se

Ansvarig utgivare

Kristin Molander, kyrkoherde

Design & produktion

Jonna Olsson

Skribenter

Kristina Lindh, Anna-Maria Stawreberg,
Jenny Wahren

Omslag Lotta Kühnhorn

Fotografer Elliot Elliot, Håkan Elofsson

Tryckeri Stockholms Lito Grafiska

ÖPPETTIDER

Danderyds kyrka

Mån–fred 08.30–16.30

Lör–sön 09.00–16.30.

Församlingens Hus

Mån–fre 09.00–16.00

Växel tel 08-568 957 00

Mån–fre 09.00–12.00, 13.00–17.00

Bokning av dop, vigsel, begravning:

Mån, tis, tors 10.00–12.00, 13.00–14.00.

Fre 10.00–12.00. Tel 08-568 957 10

Bokning av församlingslokaler:

Mån, tis, tors 10.00–12.00, 13.00–14.00.

Fre 10.00–12.00. Tel 08-568 957 35

Begravningsverksamheten:

Mån, tis, tors 10.00–12.00, 13.00–14.00.

Fre 10.00–12.00. Tel 08-568 957 39

SVENSKA KYRKAN I DANDERYD

Församlingens Hus

Angantyrvägen 39,
182 54 Djursholm.

Växel: 08-568 957 00,
mån–fred 9.00–12.00
och 13.00–17.00.

Postadress: Angantyrv. 39,
182 54 Djursholm.
svenskakyrkan.se/danderyd

Kanslichef

Paola Ekenberg
08-568 957 19.

Kamrer

Martin Sandström
08-5689 57 09

Kommunikatörer

Christina Högborg,
08-568 957 08.

Brita Sylvé,
08-568 957 23.

Kyrkogårdschef

Per Henrik Hinder
08-568 957 46.

Kyrkor och lokaler

Altors kapell,
Ymervägen 55, Djursholm.

Danderyds kyrka,
Angantyrvägen 41, Danderyd.

Djursholms församlingsgård,
Valevägen 26, Djursholm.

Djursholms kapell, (stiftelse)
Danavägen 9, Djursholm.

Enebykyrkan,

(samarbetskyrka)

Enebytorp,

Lars Åberg 070-497 71 65.

Sätraängskyrkan

och Vagnslidret,
Sjöbergsv. 32 Danderyd.

Sjukhuskyrkan,

Danderyds sjukhus,
08-123 550 00 (växel).

Kyrkoherde

Kristin Molander,
08-568 957 01, 070-334 16 18.

Präster

Ninna Birkoff,
08-568 957 15.

Randi Guldstrand,
08-568 957 20.

Henrik Mattsson,
08-568 957 05.

Ola Whistler Sahlén,
08-568 957 41.

Katja Stroeven,
08-568 957 18.

Sandra Vallin,
08-568 957 27

Sjukhuspräst

Chris Segerholm Koskull,
08-568 957 62.

Hanna Niemi, 08-568 957 83.

Diakoner

Beata Moberg, 08-568 957 43.
Elin Smeds, 08-568 957 42.

Estelle Wiesel, 08-568 957 29.

Musiker

Kerstin Evén, 08-568 957 49.

Sabina Lilja, 08-568 957 06.

Maria Resare, 08-568 957 07.

Anders Ölund, 08-568 957 04.

Musikpedagog

Ludvig Gawell 08-568 57 00

Församlingspedagoger

Louise Almén, 08-568 957 66.

Pontus Degréus, 08-568 957 14.

Maria Gibbs Persson,
08-568 957 25.

Kyrkans förskola

Förskolorna Enen,

Kyrkbacken och Änglagaraget.

Annelie Geilert, rektor,
08-568 957 02.

Hanna Backman, fängelsepräst på Hall:

”De här tonåringarna är dömda till långa straff och känner att de är helt körda. Då är det min uppgift att injicera dem med kärlek och hopp.”

Jenny Wahren, församlingsmedlem:

”Hopp är att inte lyssna på dem som hävdar att det är för sent. Att välja att ta små steg ändå.”

Simon Häggström, författare och kriminalinspektör i Prostitutionsgruppen vid Norrmalmspolisen i Stockholm:

”När man är på botten blir hopp synonymt med tron på att Gud ska hjälpa genom det svåra, ett hopp om att det någon gång kommer bli bra.”



Svenska
kyrkan

Danderyds
församling